

เรียนที่มีระดับความรู้พื้นฐานต่างกันโดยใช้สิ่งช่วยจัดมโนมติล่วงหน้า The study of Japanese Learning Achievement in different background knowledge learners with Advance Organizer

ยุพิน ประทุมมี, สุทธิดา พันธุ์โคตร
Yupin Prathummee, Suthida Pankod

บทคัดย่อ

การวิจัยในครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ เพื่อศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ไวยากรณ์ภาษาญี่ปุ่นระหว่างผู้เรียนที่มีระดับความรู้พื้นฐานต่างกันโดยใช้สิ่งช่วยจัดมโนมติล่วงหน้า กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยในครั้งนี้ คือ นักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏศรีสะเกษ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ สาขาภาษาญี่ปุ่น ชั้นปีที่ 2 จำนวน 38 คน ที่เรียนวิชาภาษาญี่ปุ่นเบื้องต้น ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2558 โดยเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยมีดังนี้ แผนการจัดการเรียนรู้ด้านทักษะไวยากรณ์วิชาภาษาญี่ปุ่นโดยใช้สิ่งช่วยจัดมโนมติล่วงหน้า มีทั้งหมด 6 แผน 18 คาบ และแบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนทางด้านไวยากรณ์ภาษาญี่ปุ่น ระดับเบื้องต้น จำนวน 40 ข้อ การวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษาโดยใช้รูปแบบการวิจัยเชิงทดลอง (Experimental Research) ใช้ค่าสถิติพื้นฐานในการวิเคราะห์ข้อมูลได้แก่ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และร้อยละ

ผลการวิจัยพบว่า นักศึกษากลุ่มที่มีพื้นฐานภาษาญี่ปุ่นมีคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนคิดเป็นร้อยละ 77.50 และมีจำนวนนักศึกษาที่ผ่านเกณฑ์ 15 คน คิดเป็นร้อยละ 88.24 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ของคะแนนและจำนวนนักศึกษาที่กำหนดคือร้อยละ 70 อีกทั้ง นักศึกษากลุ่มที่ไม่มีพื้นฐานภาษาญี่ปุ่นมีคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนคิดเป็นร้อยละ 74.29 และมีจำนวนนักศึกษาที่ผ่านเกณฑ์ 15 คน คิดเป็นร้อยละ 71.43 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ของคะแนนและจำนวนนักศึกษาที่กำหนดคือร้อยละ 70 ดังนั้นจึงอาจกล่าวได้ว่า การจัดการเรียนสอนโดยใช้สิ่งช่วยจัดมโนมติล่วงหน้ามีประสิทธิภาพ

ไม่มากก็น้อยสำหรับผู้เรียนภาษาญี่ปุ่นที่มีพื้นฐานแตกต่างกัน โดยสังเกตได้จากผู้เรียนทั้งสองกลุ่มมีความรู้ความเข้าใจทางด้านไวยากรณ์ภาษาญี่ปุ่นเบื้องต้นอยู่ในเกณฑ์ระดับดี

Abstract

This research aims to study Japanese language Learning Achievement with learners of different background knowledge learners through Advance Organizer. The sample included 38 students; a group of 2nd Japanese students in faculty of Humanities and Social Sciences, Sisaket Rajabhat University. All of the students studied Basic Japanese first in semester1 of 2015 academic year Experimental tools consisted of a) 6 Japanese learning plan approaches with Advance Organizer during 18 periods, and b) Japanese structure learning practice, 40 items. The data analysis of this research using Mean, Standard deviation (SD), and percentage.

The result was presented into two areas as follows: (1) the percentage of learning achievement among students with Japanese background reached 77.50 with 15 students that passed the criteria. This shows the total percentage at 88.24 which is higher than normal standard (70%). (2) the percentage of learning achievement among students with non-Japanese background reached 74.29 with 15 students that passed the criteria. This shows the total percentage at 71.43 which is higher than normal standard (70%). In conclusion, using the Advance Organizer in Japanese learning has efficient outcome, particularly

among those students with different backgrounds. This result also noted that both groups of students have a good comprehension to the fundamental of Japanese structure.

บทนำ

ปัจจุบันภาษาญี่ปุ่นมีความจำเป็นอย่างมากสำหรับประชาชน เพื่อให้บริการแก่นักท่องเที่ยวชาวญี่ปุ่นที่เข้ามาท่องเที่ยวในประเทศไทย ดังนั้นภาษาญี่ปุ่นจึงมีความจำเป็นอย่างยิ่งต่อการส่งเสริมการท่องเที่ยวทั้งภายใน และภายนอกประเทศ เพราะในปัจจุบันนี้ ชาวญี่ปุ่นได้เดินทางมาเยือนประเทศไทยหรือชาวไทยเดินทางไปประเทศญี่ปุ่นเป็นจำนวนมาก หากประชาชนในประเทศมีความรู้ ความสามารถในการใช้ภาษาญี่ปุ่น ก็จะทำให้การเดินทาง การติดต่อประสานงานหรือการเที่ยวชมสิ่งต่างๆ มีความสะดวกรวดเร็วยิ่งขึ้น ดังนั้น การพัฒนาให้คนไทยมีขีดความสามารถในการใช้ภาษาญี่ปุ่นเพื่อการสื่อสารสูงขึ้นจนสามารถสื่อสารกับชาวญี่ปุ่นที่มาเยือนทั้งการสนทนาในชีวิตประจำวันในระดับพื้นฐานหรือการใช้ภาษาญี่ปุ่นเพื่อการสื่อสารเฉพาะกิจ ทั้งนี้ถ้าคนไทยมีความรู้และความสามารถในการใช้ภาษาญี่ปุ่นดีขึ้น จะมีส่วนช่วยในการประชาสัมพันธ์การท่องเที่ยวในท้องถิ่นให้เป็นที่รู้จักในวงกว้างทั้งทางตรงและทางอ้อมได้ด้วย จากการสำรวจการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นของเจแปนฟาวน์เดชั่น เมื่อพ.ศ. 2552 พบว่ามีการขยายตัวมากขึ้น ผู้เรียนภาษาญี่ปุ่นในประเทศไทยมีจำนวน 78,802 คน และนำมาเปรียบเทียบกับผลสำรวจเมื่อ พ.ศ. 2549 ซึ่งมีผู้เรียนภาษาญี่ปุ่นในประเทศไทย จำนวน 71,083 คน อีกทั้งยังพบว่าผู้เรียนภาษาญี่ปุ่นในประเทศไทยมีแนวโน้มเพิ่มมากขึ้นเรื่อยๆ (เจแปนฟาวน์เดชั่น, 2553, หน้า 2-3)

จากจำนวนผู้ที่ต้องการเรียนภาษาญี่ปุ่นมีเพิ่มมากขึ้นตามที่กล่าวมานั้น ส่งผลให้การจัดการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นมีความสำคัญอย่างยิ่ง เพื่อให้ผู้เรียนมีความรู้ความเข้าใจและสามารถนำไปใช้ในการสื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพ การจัดการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นในระดับอุดมศึกษา จึงมุ่งเน้นการเรียนการสอนเพื่อนำไปใช้ในการทำงานหรือเพื่อศึกษาต่อในสาขาที่เกี่ยวข้องกับแผนงานในอนาคต และมีวัตถุประสงค์หลักเพื่อนำเน้นในด้านประโยชน์ใช้สอยที่แท้จริง (ทัศนีย์ เมธชาติสิริ, 2548, หน้า 92)

แม้ว่าวิชาภาษาญี่ปุ่นจะมีความจำเป็นดังที่กล่าวมาแล้วก็ตาม แต่ในสภาพความเป็นจริง การจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาญี่ปุ่นระดับมหาวิทยาลัยในประเทศไทย ที่จัดการเรียนการสอนวิชาภาษาญี่ปุ่นด้วยรูปแบบรวมกลุ่มผู้เรียนที่มีระดับความรู้พื้นฐานต่างกัน ตลอด 4 ปี การศึกษา ตั้งแต่ปีการศึกษา 2530 เป็นต้นมา ยังไม่ประสบความสำเร็จเท่าที่ควร ทางด้านผู้เรียน พบว่า มีปัญหาอยู่ในระดับน้อย ยกเว้น เรื่องผู้เรียนขาดความมั่นใจในการใช้ภาษาญี่ปุ่น ผู้เรียนรู้สึกตื่นเต้น และกังวลเมื่อถูกอาจารย์เรียกตอบคำถามหรือสนทนาโต้ตอบ ส่วนการใช้ภาษาญี่ปุ่นในห้องเรียน และการนำความรู้ภาษาญี่ปุ่นไปใช้จริงนอกห้องเรียนนั้น พบว่า มีปัญหาอยู่ในระดับมากที่สุด และด้านการเรียนการสอน พบว่า ยังมีปัญหาอยู่ในระดับมาก (อัจฉรา อังตระกูล, 2553, หน้า 261) มหาวิทยาลัยราชภัฏศรีสะเกษ ได้จัดการเรียนการสอนวิชาภาษาญี่ปุ่น เมื่อปี 2549 โดยตระหนักถึงบทบาทของประเทศญี่ปุ่นที่มีต่อการพัฒนาเศรษฐกิจในประเทศไทย จึงเห็นความสำคัญของการผลิตบุคลากรที่มีความรู้ความสามารถด้านภาษาญี่ปุ่น พร้อมทั้งมีการบูรณาการพันธกิจด้านการผลิตบัณฑิตให้มีความรู้คู่คุณธรรมที่สามารถพึ่งตนเองได้ มีจิตสำนึกในความเป็นไทย มีความรักความผูกพัน และความรับผิดชอบต่อสังคมและท้องถิ่น เข้ากับการจัดการเรียนการสอนในทุกรายวิชาที่จัดการเรียนการสอนโดยให้สอดคล้องกับพันธกิจของมหาวิทยาลัย ซึ่งวิชาภาษาญี่ปุ่นมีความสำคัญอย่างยิ่งทั้งในด้าน

เศรษฐกิจ การเมือง และสังคม ทำให้จำนวนผู้เรียนภาษาญี่ปุ่นเพิ่มมากขึ้นในแต่ละปี

สำหรับการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาญี่ปุ่น มหาวิทยาลัยศรีสะเกษ มีการจัดการเรียนการสอนแบบรวมกลุ่มผู้เรียน ระหว่างผู้เรียนที่เคยเรียนกับผู้เรียนที่ไม่เคยเรียนภาษาญี่ปุ่นมาก่อน แต่เนื่องจากปัจจุบันจำนวนผู้เรียนวิชาภาษาญี่ปุ่นมีเพิ่มมากขึ้น การจัดกระบวนการเรียนหรือวิธีการจัดการเรียนการสอน จึงมีบทบาทสำคัญอย่างมากในการจัดการเรียนการสอนให้แก่ผู้เรียน

ดังนั้นในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยจึงสนใจศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาญี่ปุ่นในการเรียนแบบรวมกลุ่มผู้เรียนที่มีระดับความรู้พื้นฐานต่างกันโดยใช้แผนกิจกรรมการเรียนการสอนสิ่งช่วยจัดมโนมติล่องหน้า ทำการศึกษาแก่นักศึกษาชั้นปีที่ 2 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2558 มหาวิทยาลัยราชภัฏศรีสะเกษจำนวนทั้งหมด 38 คน

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไวยากรณ์ภาษาญี่ปุ่นระหว่างผู้เรียนที่มีระดับความรู้พื้นฐานต่างกัน โดยใช้สิ่งช่วยจัดมโนมติล่องหน้า

ประโยชน์ของการวิจัย

ได้ข้อมูลในการจัดวิธีการจัดการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นสำหรับผู้เรียนที่มีระดับความรู้พื้นฐานต่างกัน และเพื่อเป็นข้อมูลพื้นฐานสำหรับผู้ที่เกี่ยวข้อง นำไปประกอบพิจารณาปรับปรุงพัฒนาวิธีการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาญี่ปุ่น เพื่อให้ให้นักศึกษาประสบความสำเร็จในการเรียนอย่างมีประสิทธิภาพ

วิธีดำเนินการวิจัย

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร

ประชากรในการวิจัยครั้งนี้ คือนักศึกษา สาขาภาษาญี่ปุ่น มหาวิทยาลัยราชภัฏศรีสะเกษ จำนวนรวมทั้งสิ้น 68 คน คือ นักศึกษาชั้นปีที่ 2 - 4 ที่กำลังศึกษาวิชาเอก สาขาวิชาภาษาญี่ปุ่น คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏศรีสะเกษ ภาคเรียนที่ 1 ประจำปีการศึกษา 2558 เนื่องจากเป็นกลุ่มผู้เรียนที่เรียนครบตามหลักสูตรภาคบังคับใน ทักษะ ไวยากรณ์

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักศึกษาชั้นปีที่ 2 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2558 จำนวน 38 คน ของมหาวิทยาลัยราชภัฏศรีสะเกษ ซึ่งได้มาโดยการสุ่มแบบเจาะจง

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ทดลองในการวิจัย มีดังนี้

แผนการจัดการเรียนรู้ไวยากรณ์พื้นฐานวิชาภาษาญี่ปุ่น โดยใช้สิ่งช่วยจัดมโนมติล่วงหน้า นักศึกษาชั้นปีที่ 2 มีทั้งหมด 6 แผน 18 คาบ มีรายละเอียดดังนี้

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1 เรื่องคำกริยา รูป て 、 —
(การเชื่อมประโยคคำกริยา)

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 2 เรื่องคำกริยา รูป なうい
(การขอร้องอย่างสุภาพ)

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 3 เรื่องคำนาม こと が できます
คำกริยา รูป พจนานุกรม
(ความสามารถ หรือการเป็นไปได้)

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 4 เรื่องคำกริยา รูป た
(แสดงประสบการณ์ในอดีต)

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 5 เรื่อง 普通形
(การสนทนาโดยใช้สำนวนแบบกันเอง)

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 6 เรื่องรูปธรรมดา と 思います
(การแสดงการคาดหมาย)

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

1. เนื้อหาที่ใช้ในการเรียนการสอน ไวยากรณ์พื้นฐาน จำนวน 6 แผน
2. แบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ไวยากรณ์พื้นฐานวิชาภาษาญี่ปุ่น โดยใช้สิ่งช่วยจัดมโนมติล่วงหน้า ของนักศึกษาชั้นปีที่ 2 จำนวน 40 ข้อ

การสร้างและการหาประสิทธิภาพของเครื่องมือ

1. แผนการจัดการเรียนรู้ไวยากรณ์พื้นฐานวิชาภาษาญี่ปุ่นโดยใช้สิ่งช่วยจัดมโนมติล่วงหน้า นักศึกษาชั้นปีที่ 2 ขั้นตอนในการดำเนินการสร้างมีดังนี้

ขั้นที่ 1 ขั้นวางแผน

- 1.1 ศึกษาเนื้อหาที่ใช้ในการเรียนการสอนไวยากรณ์ภาษาญี่ปุ่นแผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้ สิ่งช่วยจัดมโนมติล่วงหน้าเรื่องไวยากรณ์พื้นฐานภาษาญี่ปุ่น

- 1.2 ศึกษาเอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสอนโดยใช้ สิ่งช่วยจัดมโนมติล่วงหน้า

ขั้นที่ 2 วิเคราะห์เนื้อหา ให้เนื้อหาตรงตามมาตรฐานหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน 2551

ขั้นที่ 3 ขั้นการสร้างแผนการจัดการเรียนรู้ไวยากรณ์พื้นฐานวิชาภาษาญี่ปุ่น โดยใช้สิ่งช่วยมโนมติล่วงหน้า

ดำเนินการสร้างแผนการจัดการเรียนรู้ไวยากรณ์พื้นฐานวิชาภาษาญี่ปุ่น โดยใช้สิ่งช่วยมโนมติล่วงหน้า จำนวน 6 แผน รวม 18 คาบ

ขั้นที่ 4 ขั้นการปรับปรุงและแก้ไขแผนการจัดการเรียนรู้

4.1 นำแผนการจัดการเรียนรู้ที่สร้างขึ้น ไปให้อาจารย์ที่
ปรึกษาและผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน ตรวจสอบ พิจารณาความถูกต้องด้านเนื้อหา
การใช้ภาษา ความเหมาะสมของกิจกรรม เพื่อหาค่า (IOC) ค่าดัชนีความ
สอดคล้องระหว่างข้อสอบกับจุดประสงค์เชิงพฤติกรรม (IOC) ตั้งแต่ 0.5
ขึ้นไป โดยใช้ (สัมพันธ์ พันธุ์พฤษฯ, 2541)

IOC คือ ดัชนีความสอดคล้องระหว่าง
แผนการจัดการเรียนรู้กับจุดประสงค์

R คือ จำนวนผู้เชี่ยวชาญที่มีความเห็น
สอดคล้องกัน

N แทนจำนวนผู้เชี่ยวชาญทั้งหมด
แปลความหมาย ดังนี้คือ

+1 เมื่อแน่ใจว่าแผนการจัดการเรียนรู้ตรง
ตามจุดประสงค์

0 เมื่อไม่แน่ใจว่าแผนการจัดการเรียนรู้
ตรงตามจุดประสงค์

-1 เมื่อแน่ใจว่าแผนการจัดการเรียนรู้ไม่
ตรงตามจุดประสงค์

4.2 นำแผนการจัดการเรียนรู้ที่ได้รับการตรวจพิจารณา
ปรับปรุงแก้ไขให้ถูกต้องเหมาะสม โดยมีประเด็นแก้ไขตามคำแนะนำได้แก่
การใช้สิ่งช่วยจัดมโนมติล่วงหน้าให้ครอบคลุมจุดประสงค์เชิงพฤติกรรม
และเนื้อหาการใช้คำถามเพื่อให้เกิดสมมติฐานในเนื้อหาการเรียนรู้
การจัดลำดับกิจกรรมการเรียนรู้ในขั้นตอนต่างๆ ให้ต่อเนื่อง จุดประสงค์
เชิงพฤติกรรมให้ครอบคลุมเนื้อหาและมีความชัดเจน ปรับการตั้งคำถาม
ในกิจกรรมให้ชัดเจน

4.3 นำแผนการจัดการเรียนรู้ที่ผ่านการตรวจสอบแล้วไป
ปรับปรุงแก้ไขตามข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญแล้วเสนอต่อผู้เชี่ยวชาญเพื่อ
ตรวจสอบอีกครั้งหนึ่งก่อนนำไปใช้จัดกิจกรรมการเรียนการสอนจริง

ขั้นที่ 5 ขั้นทดลองใช้แผนการเรียนรู้

นำแผนการจัดการเรียนรู้ที่ผ่านการปรับปรุงแก้ไขไปทดลองใช้กับ
นักศึกษาชั้นปีที่ 3 จำนวน 22 คน มหาวิทยาลัยราชภัฏศรีสะเกษ ภาคเรียน
ที่ 1 ปีการศึกษา 2558

วิธีดำเนินการทดลอง

1. ประชุมนักศึกษาชั้นปีที่ 2 จำนวน 38 คน เพื่อชี้แจงเกี่ยวกับจุด
ประสงค์และวิธีการเรียนรู้ของการจัดการเรียนรู้ไวยากรณ์พื้นฐานวิชาภาษา
ญี่ปุ่น โดยใช้สิ่งช่วยมโนมติล่วงหน้าและทดสอบก่อนเรียน (pre-test) และ
แยกกลุ่มผู้เรียนที่มีพื้นฐานต่างกัน แบ่งเป็น 2 กลุ่ม
2. วิจัยดำเนินการจัดการเรียนการสอนด้วยตนเอง
3. เมื่อทำการสอนเสร็จสิ้นทั้ง 6 แผนการจัดการเรียนรู้ ผู้วิจัย
ได้วัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยใช้แบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่สร้าง
ขึ้น จำนวน 40 ข้อ คะแนน

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยมีการเก็บรวบรวมข้อมูลตามลำดับดังต่อไปนี้

1. ผู้วิจัยเป็นผู้ดำเนินการสอนด้วยตนเองกับนักเรียน ตามแผนการ
จัดการเรียนรู้ไวยากรณ์พื้นฐานวิชาภาษาญี่ปุ่น โดยใช้สิ่งช่วยมโนมติล่วงหน้า
จำนวน 8 คาบ
2. วัดทักษะไวยากรณ์พื้นฐานภาษาญี่ปุ่นของนักเรียนที่สอนครั้ง
สุดท้ายจากแบบวัดทักษะไวยากรณ์
3. จากนั้นผู้วิจัยตรวจให้คะแนนและประเมินผลสัมฤทธิ์ และการ
พัฒนาการเรียนรู้ของนักเรียนที่ถูกวิจัย

สถิติที่ใช้ในการวิจัย

ผู้วิจัยนำข้อมูลที่เก็บเรียบร้อยแล้วมาวิเคราะห์ข้อมูลด้วยเครื่อง
คอมพิวเตอร์โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป และใช้สถิติในการวิเคราะห์ดังนี้
การวิเคราะห์ข้อมูล นำผลที่ได้จากแบบประเมิน มาทำการ

วิเคราะห์ข้อมูล โดยกำหนดการแปลความหมายของค่าเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ ดังนี้

1. ค่าเฉลี่ย (\bar{X} , Mean) ใช้สูตร

$$\bar{X} = \frac{\sum x}{N}$$

เมื่อ	\bar{X}	คือ	คะแนนเฉลี่ย
	$\sum x$	คือ	ผลรวมทั้งหมดของคะแนน
	N	คือ	จำนวนนักศึกษาในข้อมูลนั้น

2. ค่าดัชนีความสอดคล้องกับจุดประสงค์เชิงพฤติกรรม (IOC-Item Objective Congruency Index) ไม่ต่ำกว่า 0.5 (สัมพันธ์ พันธุ์ พฤษชัย, 2541)

$$IOC = \frac{\sum R}{N}$$

เมื่อ	IOC	คือ	ดัชนีความสอดคล้องกับจุดประสงค์
	$\sum R$	คือ	จำนวนผู้เชี่ยวชาญที่มีความเห็นสอดคล้องกัน
	N	คือ	จำนวนผู้เชี่ยวชาญทั้งหมด
เมื่อ	+1	คือ	แน่ใจว่าตรงตามจุดประสงค์
	0	คือ	ไม่แน่ใจว่าตรงตามจุดประสงค์
	-1	คือ	แน่ใจว่าไม่ตรงตามจุดประสงค์

3. สถิติหาค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบหรือความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา โดยใช้สูตร Kuder Richardson (KR-20)

$$r = \frac{n-1}{n} (1 - pq)$$

เมื่อ	r	คือ	ความเชื่อมั่นของแบบทดสอบ
	n	คือ	จำนวนข้อสอบของแบบทดสอบ

S2 คือ ความแปรปรวนของแบบทดสอบ
 p คือ สัดส่วนของผู้ทำถูกในข้อหนึ่งๆ
 q คือ สัดส่วนของผู้ทำผิดในข้อหนึ่งๆ

4. ร้อยละ (Percentage)

$$P = \frac{f}{N} \times 100$$

เมื่อ P คือ ร้อยละ
 f คือ ความถี่ที่ต้องการแปลงให้เป็นร้อยละ
 N คือ จำนวนความถี่ทั้งหมด

5. ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)

$$S.D = \sqrt{\frac{N\sum X^2 - (\sum N)^2}{N(N-1)}}$$

เมื่อ S.D คือ ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
 X คือ คะแนนแต่ละตัว
 N คือ จำนวนคนทั้งหมด
 $\sum X^2$ คือ ผลรวมทั้งหมดของคะแนนแต่ละตัว ยกกำลังสอง
 $(\sum X)$ คือ ผลรวมของคะแนนทั้งหมด ยกกำลังสอง

ผลการศึกษา

ผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไวยากรณ์ภาษาญี่ปุ่นระหว่างผู้เรียนที่มีระดับความรู้พื้นฐานต่างกัน ในการจัดกิจกรรมสิ่งช่วยจัดมโนมติล่วงหน้า

ผู้วิจัยได้นำแบบทดสอบวัดทักษะการพูดภาษาญี่ปุ่นเรื่องบทสนทนาในการใช้โทรศัพท์ในการจัดกิจกรรมโดยใช้สิ่งช่วยจัดมโนมติล่วงหน้า ได้นำคะแนนนักศึกษาชั้นปีที่ 2 สาขาภาษาญี่ปุ่น ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2558 มหาวิทยาลัยราชภัฏศรีสะเกษ จังหวัดศรีสะเกษ จำนวน 38 คน มาวิเคราะห์โดยเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไวยากรณ์ภาษาญี่ปุ่นระหว่างผู้เรียนที่มีระดับความรู้พื้นฐานต่างกัน ในการจัดกิจกรรมสิ่งช่วยจัดมโนมติล่วงหน้า

ตารางที่ 1 แสดงคะแนนของนักศึกษาที่มีพื้นฐานการเรียนภาษาญี่ปุ่นในการจัดกิจกรรมสิ่งช่วยจัดมโนมติล่วงหน้า

จำนวนนักศึกษา	คะแนนเต็ม	คะแนนเฉลี่ย	ร้อยละ	นักศึกษาที่ได้คะแนนผ่านเกณฑ์ร้อยละ 70 (28 คะแนน)	
				จำนวน (คน)	ร้อยละ
17	40	31	77.50	15	88.24

จากตารางที่ 1 พบว่า นักศึกษาที่มีพื้นฐานการเรียนภาษาญี่ปุ่นมีคะแนนทักษะไวยากรณ์ในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนไวยากรณ์พื้นฐานวิชาภาษาญี่ปุ่นสิ่งช่วยจัดมโนมติล่วงหน้า คิดเป็นร้อยละ 75.72 และมีจำนวนนักศึกษาที่ผ่านเกณฑ์ทักษะไวยากรณ์ภาษาญี่ปุ่นจำนวนนักศึกษา 15 คน คิดเป็นร้อยละ 88.24

ตารางที่ 2 แสดงคะแนนของนักศึกษาที่ไม่มีพื้นฐานการเรียนภาษาญี่ปุ่นในการจัดกิจกรรมสิ่งช่วยจัดมโนมติล่วงหน้า

จำนวนนักเรียน	คะแนนเต็ม	คะแนนเฉลี่ย	ร้อยละ	นักเรียนที่ได้คะแนนผ่านเกณฑ์ร้อยละ 70 (28 คะแนน)	
				จำนวน (คน)	ร้อยละ
21	40	29.71	74.29	15	71.43

จากตารางที่ 2 พบว่า นักศึกษาที่ไม่มีพื้นฐานการเรียนภาษาญี่ปุ่น มีคะแนนทักษะไวยากรณ์ในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนไวยากรณ์ พื้นฐานวิชาภาษาญี่ปุ่นสิ่งช่วยจัดมโนมติล่วงหน้า คิดเป็นร้อยละ 74.29 และมีจำนวนนักศึกษาที่ผ่านเกณฑ์ทักษะไวยากรณ์ภาษาญี่ปุ่นจำนวนนักศึกษา 15 คน คิดเป็นร้อยละ 71.43

วิจารณ์และสรุปผล

จากผลการวิจัยเรื่องการศึกษเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไวยากรณ์ภาษาญี่ปุ่นระหว่างผู้เรียนที่มีระดับความรู้พื้นฐานต่างกัน โดยใช้สิ่งช่วยจัดมโนมติล่วงหน้า ของนักศึกษาชั้นปีที่ 2 สาขาภาษาญี่ปุ่น มหาวิทยาลัยราชภัฏศรีสะเกษ ผลปรากฏดังนี้

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน นักศึกษาจำนวน 38 คน คิดเป็นร้อยละ 73.68 เมื่อนำไปเทียบกับเกณฑ์ร้อยละ 70 พบว่าผ่านเกณฑ์ทั้งคะแนน และจำนวนนักศึกษาทั้งนักศึกษาที่มีพื้นฐานภาษาญี่ปุ่นและนักศึกษาที่ไม่มีพื้นฐานภาษาญี่ปุ่น ที่เป็นเช่นนี้อธิบายได้ว่า การจัดการเรียนการสอนโดยใช้สิ่งช่วยจัดมโนมติล่วงหน้าในการเรียนไวยากรณ์ภาษาญี่ปุ่น พบว่านักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนผ่านเกณฑ์การสอนตามรูปแบบการสอนโดยใช้สิ่งช่วยจัดมโนมติล่วงหน้า เพื่อทบทวนความรู้เดิมก่อนเริ่มเรียนไวยากรณ์ใหม่ เป็นการเรียนการสอน ที่ทำให้นักศึกษาเกิดการเรียนรู้ได้อย่างเข้าใจ

นอกจากนี้ผู้วิจัยยังได้ศึกษาเอกสารงานวิจัยอื่นๆ พบว่าการจัดกิจกรรมโดยใช้สิ่งช่วยจัดมโนมติล่วงหน้าสามารถทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ได้แก่ องอาจ ประจันตเสน (2547) และไม่สอดคล้องกับผลการวิจัยของนักการศึกษาที่ได้ทำการศึกษาเกี่ยวกับรูปแบบการจัดกิจกรรมโดยใช้สิ่งช่วยจัดมโนมติล่วงหน้าซึ่งสามารถทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนกลุ่มทดลองสูงกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติได้แก่ จันท์แรม สุวรรณไตรย์ (2532)

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะการนำผลวิจัยไปใช้

1 การจัดกิจกรรม ควรจัดสรรเวลาให้พอเหมาะ และควรจัดกิจกรรมสำหรับการเขียนการอ่านเพิ่มขึ้น นักศึกษาก็จะสามารถอ่านและเขียนได้มากขึ้น

2 มหาวิทยาลัยควรวางพื้นฐานหลักการสอนภาษาญี่ปุ่นเพิ่มขึ้นด้วยการสอนไวยากรณ์พื้นฐานของนักศึกษา

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรนำรูปแบบการสอนสิ่งช่วยจัดมโนมติล่วงหน้า ไปทดลองใช้กับนักศึกษาในวิชาภาษาญี่ปุ่นอ่าน เขียน เพื่อศึกษาผลการจัดกิจกรรมการเรียนรู้

2. ควรนำรูปแบบการสอนสิ่งช่วยจัดมโนมติล่วงหน้าไปทดลองใช้กับวิชาภาษาญี่ปุ่นในระดับชั้นปีอื่นและวิชาอื่นๆเพื่อศึกษาผลการจัดกิจกรรมการเรียนรู้

เอกสารอ้างอิง

จันทร์แรม สุวรรณไตรย์. (2532). การเปรียบเทียบวิธีสอนโดยใช้สิ่งช่วยจัดมโนมติล่วงหน้ากับการสอนตามปกติในวิชาคณิตศาสตร์
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6. วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหา
บัณฑิต สาขาวิชาการประถมศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยขอนแก่น.

ทัศนีย์ เมธาพิสิฐ.(2548).สภาพการศึกษาภาษาญี่ปุ่นในประเทศต่างๆ
ทั่วโลก.วารสารศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์. 5(1), 92.
องอาจ ประจันตเสน. (2547). ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาฟิสิกส์
เรื่อง คลื่นเสียง ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4

ตามรูปแบบการสอนโดยใช้สิ่งช่วยจัดมโนมติล่วงหน้า.
วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชา
วิทยาศาสตร์ศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
อัจฉรา อังตระกูล (2553) ปัญหาการศึกษาภาษาญี่ปุ่นเป็นวิชาเอก
ของมหาวิทยาลัยในเขตภาคเหนือของประเทศไทย.
วิทยานิพนธ์ ศศ.ม., จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. กรุงเทพฯ.
Japanfoundation,(2009).『調査研究・情報提供 日本語教育国・
地域別情報 : 2009 度・タイ
From [http://www.jpof.go.jp/j/japanese/survey/
country/2009/thailand.html](http://www.jpof.go.jp/j/japanese/survey/country/2009/thailand.html)
Japanfoundation,(2010).『調査研究・情報提供 日本語教育国・
地域別情報 : 2010 度・タイ』
From [http://www.jpof.go.jp/j/japanese/survey/
country/2010/thailand.html](http://www.jpof.go.jp/j/japanese/survey/country/2010/thailand.html)